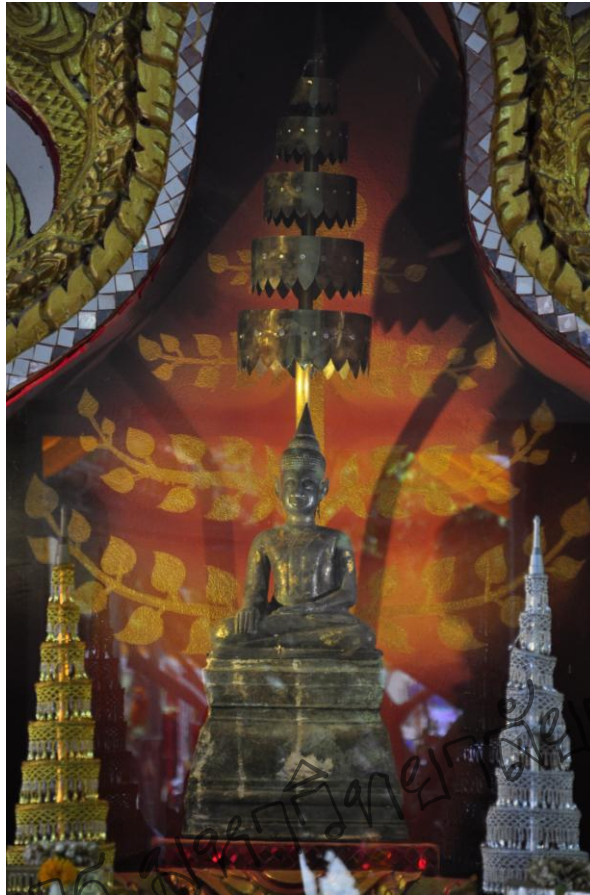

หลวงพ่ोजิน ๙๐๐ ปี

หลวงพ่ोजิน ๙๐๐ ปี วัดปากน้ำ บุ่งสระพัง (ทางลงหาดบุงสระพัง) ตั้งอยู่ ณ หมู่บ้านปากน้ำ บุงสระพัง ถนนสมเด็จ ตำบลกุตุลลาด อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ห่างจากตัวเมืองปราวณ ๑๐ กม. หลวงพ่ोजินศิลปะเชียงแสนล้านช้าง เป็นพระชัยหลังช้าง หนึ่งเดียวแห่งอีสาน ที่มีความเกี่ยวข้องกับการสถาปนาเมืองอุบลราชธานีศรีวนาลัย เป็นสัญลักษณ์แห่งวัฒนธรรมและความศรัทธาของพุทธศาสนิกชนทั่วไป ต่างกล่าวขานถึงความศักดิ์สิทธิ์ และปฏิหาร ของหลวงพ่ोजิน พระพุทธรูปที่สร้างตำนานยาวนานกว่า ๙๐๐ ปี

ประวัติความเป็นมาของ หลวงพ่ोजิน อันสืบเนื่องจาก เมื่อคราว พระมงกตรธรรมวัฒน์ (บุญจันทร์ จตุตสโล) ได้สร้างพระอุโบสถมิตรภาพไทย-อเมริกันนั้น ท่านได้นิมิตถึง ตาชีปะขาว มาบอกว่าที่ วัดป่าพิชมณศวรร ยังมีสมบัติอยู่มาก แต่ไม่สามารถที่จะนำขึ้นมาได้ พร้อมกับระบุตำแหน่งให้ทราบ ของบางอย่างเจ้าของเขาไม่ให้ ของบางอย่าง นำขึ้นมา ก็จะเกิดอันตรายแก่ผู้ครอบครอง แต่ยังมีของสำคัญอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ควรที่จะอยู่ใต้แผ่นดินอยากให้ไปเอาขึ้นมาเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นสมบัติของพระศาสนาให้ลูกหลานได้เคารพสักการบูชา ของสิ่งนั้น คือ “ พระพุทธรูปเงิน ” พร้อมกับกล่าวต่อไปว่ารุ่งขึ้นจะเกิดพายุในตอนบ่าย ต้นตาลภายในวัดจะหัก ปลายตาลหักไปทางทิศไหนก็ให้ไปจุดตรงที่ปลายตาลที่ล้มลง ครั้นแล้วชายในชุดขาวก็หายไป เมื่อคืนเช้าขึ้นมา พระมงกตรธรรมวัฒน์ เกิดความรู้สึกเป็นสุขเอิบอิ่มใจอย่างประหลาด ครั้นต่อมาก็เกิด

เหตุการณ์ดังนิมิต ชาวบ้านได้เล่าถึงเหตุการณ์ในครั้ง นั้นว่า ปกติต้นตาลเป็นต้นไม้ที่มีความแข็งแรง แม้อुकลม พัดก็ยากที่จะหักโค่น แต่วันนั้นต้นตาล ในวัดร้างเมื่ออุกลมก็หักโค่นลงผิดปกติวิสัย สิ่งแปลกและน่า อัศจรรย์ คือ แทนที่ต้นตาลจะล้มไปตามแรงลม แต่ต้นตาลกลับทวนกระแสลม ล้มลงทางทิศเหนือ

พระมงคลธรรมวัฒน์ ได้นำชาวบ้านไปที่วัดป่า แล้วจูดรูปเทียน เครื่องสักการบูชาคุณพระรัตนตรัย คุณ บิดามารดา คุณครูบาอาจารย์ พร้อมกับอธิษฐานจิตอย่างแน่วแน่และมั่นคงว่า “หากเป็นจริงดังนิมิต ท่านก็จะ รักษาพระพุทธรูปไว้ให้เป็นที่เคารพสักการบูชาของลูกหลานและพุทธศาสนิกชนสืบไป ขออย่าได้มีอุปสรรค ใด ๆ มาขัดขวาง” ครั้นแล้วก็จุดตรงที่ปลายต้นตาลหักลงตามนิมิต เมื่อจุดลงไปสักประมาณชั่วคนยืน ก็ได้พบ แผ่นศิลา ๔ เหลี่ยมถูกจัดไว้ในลักษณะหีบ มีความสวยงาม อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ทุกประการ ถูกฝังอยู่ใต้ดิน ลักษณะของการฝังผู้ฝังมีการเตรียมการไว้อย่างดี เมื่อนำขึ้นมาเปิด ฝาหีบออกก็ปรากฏว่า ภายในหีบศิลานั้น มีทรายเนื้อละเอียดสีขาวใสบริสุทธิ์เต็มหีบศิลานั้น เมื่อทรายต้องแสงอาทิตย์ก็ส่องประกายวาว ระยิบระยับ เมื่อนำทรายออกมา ก็เห็น พระพุทธรูปปางมารวิชัย เนื้อเงินบริสุทธิ์ ประดิษฐาน อยู่ใน หีบศิลานั้น ดังนิมิต ท่านบอกว่า “เสียดายที่หลวงพ่อก็ไม่ได้เก็บทรายนั่นไว้” พระพุทธรูป นั้นคง พุทธลักษณะ ที่มีความ งดงาม แม้จะถูกฝังรักษาไว้ใต้พื้นดินก็ยังอยู่ในสภาพที่สมบูรณ์ ผิวเงินยังสวยงามโดยไม่ได้รับ การกระทบกระเทือนใดๆ พระมงคลธรรมวัฒน์อัญเชิญหลวงพ่อบริษฐานไว้ แล้วน้อมลงกราบด้วยปีติ และศรัทธาที่ตั้งมั่น จากนั้น ท่านได้อัญเชิญมาประดิษฐานไว้ที่ วัดปากน้ำ และถวายนามว่า “หลวงพ่อบริษฐาน” โดยกำชับชาวบ้านมิให้นำเรื่องนี้ไปบอกกล่าวให้ใครฟัง การที่ท่านกำชับไม่ให้ชาวบ้านนำเรื่องนี้ไปเล่าให้ใคร ฟัง เนื่องจากเกรงจะเกิดปัญหาและถูกยึด ไปเป็นสมบัติของหลวงเหมือนเมื่อครั้งจุด พระพิฆเนศวร์ ได้ ส่วน หีบศิลานี้เห็นทรายนั่น ท่านให้นำไปวางไว้ใต้ต้นโพธิ์ใหญ่ ภายในบริเวณวัดป่าแห่งนี้ นัยว่าเพื่อเป็นการบูชาพระ พุทธองค์ ต่อมา ต้นโพธิ์ก็ได้ห่อหุ้มหีบศิลานั้นเอาไว้แล้วกลืนหายไปตามกาลเวลา พระมงคลธรรมวัฒน์ เล่าว่า เมื่อครั้งชาวบ้านจุดพบ พระพิฆเนศวร์ที่บริเวณวัดป่าแห่งนี้ สมเด็จพระมหาวิรวงศ์ (อ้วน ติสฺโส ป.ช. ๕ พุทธศักราช ๒๔๘๒-๒๔๘๕) ทราบข่าว ท่านได้ออกมาตรวจสอบและขอไป ปัจจุบัน พระพิฆเนศวร์ถูกนำไป เก็บไว้ที่ วัดสุปัฏนาราม อำเภอเมืองจังหวัดอุบลราชธานี เมื่อมีการจุดพบพระพุทธรูป ตามที่ปรากฏในนิมิต ของหลวงพ่อบริษฐาน พระมงคลธรรมวัฒน์ ชาวบ้านทุกคนจึงถือเป็นหน้าที่ที่จะต้องรักษาหลวงพ่อบริษฐานไว้เป็น มรดกของลูกหลานในหมู่บ้าน เพราะความผูกพันที่มีต่อบ้านเกิด และต้องการให้ลูกหลานได้ศึกษาถึงประวัติ ความเป็นมาของหมู่บ้าน พระมงคลธรรมวัฒน์ ได้สร้างพิพิธภัณฑสถานประจำหมู่บ้านขึ้นมาหลังหนึ่ง ให้ชื่อว่า “พิพิธภัณฑสถานปากน้ำ วิถีชีวิตชาวบ้านลุ่มน้ำโขงสะพัง” เพื่อใช้เป็นแหล่งเก็บรวบรวมโบราณวัตถุ และประวัติ ความเป็นมาของชุมชนแห่งนี้ จะได้เป็นแหล่งศึกษาของประชาชนต่อไป หลวงพ่อบริษฐาน กับการสถาปนาเมือง อุบลราชธานีศรีวนาลัย หลวงพ่อบริษฐาน พระชัยหลังช้างแห่งแผ่นดินอีสาน เป็นพระพุทธรูปเนื้อเงิน ปางมารวิชัย ศิลปะเชียงแสนล้านช้าง ฝีมือตระกูลช่างชาวบ้าน อายุประมาณ ๘๐๐ ปี ขึ้นไป จากนิมิตของ หลวง พ่อบริษฐาน ทำให้ทราบว่า หลวงพ่อบริษฐาน เป็นพระพุทธรูปที่มีความเกี่ยวข้องกับการสถาปนาเมือง อุบลราชธานีศรีวนาลัย ซึ่งเป็นพระพุทธรูปประจำกองทัพ ของเจ้าปางคำ แห่งราชวงศ์เชียงรุ่ง แสนหวิฟ้า

สิบสองปีนั้น ที่แตกหนีกองทัพจีนฮ่อมาสร้างนครเขื่อนขันธ์กาบแก้วบัวบาน หนองบัวลุ่มภู ในปี พ.ศ.๒๒๒๘ ในการนั้น เจ้าปางคำได้อัญเชิญหลวงพ่อกษัตริย์ขึ้นเป็นพระพุทธรูปประจำทัพมาด้วย

ต่อมาราวปีพุทธศักราช ๒๓๑๔ พระเจ้าสิริบุญสารแห่งเวียงจันทน์ ได้ครองราชย์ เกิดหาวาระแวงเจ้าพระวอ เจ้าพระตาว่าจะเป็นกบฏ พระเจ้าสิริบุญสารจึงได้ยกทัพมาตี นครเขื่อนขันธ์กาบแก้วบัวบาน ทำให้เจ้าพระตาถึงแก่กรรม ในสนามรบ เจ้าพระวอ ผู้น้องขึ้นเป็นผู้นำกองทัพแทน และได้ย้ายบ้านเมืองจากนครเขื่อนขันธ์กาบแก้วบัวบาน มาตั้งบ้านเมืองอยู่ที่บ้านดอนมดแดง อันเป็นบริเวณอำเภอดอนมดแดงตลอดลำน้ำมูลขึ้นมาจนถึงตำบลกุดลาดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอุบลราชธานีในปัจจุบัน ภายหลังเจ้าพระวอถูกทหารเวียงจันทน์โจมตีจนถึงแก่กรรมที่ค่ายบ้านคู บ้านเขตนครจำปาศักดิ์ ต่อมาท้าวคำผง ผู้บุตรเจ้าพระตาได้ขึ้นเป็นผู้นำกองทัพ และได้แต่งตั้งให้ทหารไปเฝ้าพระเจ้ากรุงธนบุรี เพื่อขอพึ่งพระบรมโพธิสมภารสืบไปหลวงพ่อกษัตริย์ จึงน่าจะเป็นพระพุทธรูปประจำเมืองที่มีความสำคัญ หรือพระพุทธรูปประจำค่ายบ้านดอนมดแดงของเจ้าพระวอ ถ้าจะเปรียบก็น่าจะอยู่ในระดับพระไชยหลังช้าง คือ เป็นพระพุทธรูปประจำทัพ เมื่อจะไปทัพที่ไหน เมื่อเกิดสงครามที่ไหน ก็จะอัญเชิญ พระพุทธรูปประดิษฐานบนหลังช้างไปกับกองทัพ เพื่อให้เป็นสิริมงคลและเป็นสัญลักษณ์แห่งชัยชนะ การขุดพบพระพุทธรูปเงินศิลปะเชียงแสนด้านข้างบริเวณวัดป่าพิชมณเฑียร บุ่งสระพัง จึงมีความเป็นไปได้ว่า บริเวณวัดป่าพิชมณเฑียรน่าจะเป็นสถานที่ที่มีความสำคัญ ในการตั้งบ้านเมืองอุบลราชธานีศรีวนาลัย ของกองทัพเจ้าพระวอ ภายหลังอพยพมาจากนครเขื่อนขันธ์กาบแก้วบัวบานสู่ลุ่มน้ำมูล

คดีนิยามการไหว้ขอพร : ทำมาค้าขึ้น ร่ำรวยเงินทอง โชคดีมีชัย

สำนักงานศึกษาธิการจังหวัดอุบลราชธานี